

Orbán Viktor

Halljuk-e még a harangok szavát?

Csupán néhány év telt el Szent István halála után, máris zavargások, pogány lázadások törtek ki országszerte. A krónikások szerint, a régi rend hívei nem kímélték az apostoli király által alapított templomokat és kolostorokat sem. Az egyik ilyen templomról mesélték a régiek, hogy amikor a pogányok ki akarták fosztani és fel akarták gyújtani, egyszerre nagy földindulás keletkezett, amely elnyelte a templomot. Úgy süppedt alá szépen, lassan, mintha vízbe merülne. A harangok is megszólaltak, és olyan füst áradt ki a földből, mintha tömjént égettek volna. A pogányok elveszítették a látásukat, elveszítették a hallásukat. Az öregek azt is mesélik, hogy a föld alatt még mindig áll a templom, benne az oltár, a torony, és abban a két harang, melynek szavát nagy földinduláskor hallani lehet.

Jó napot kívánok tisztelt Hölgyeim és Uraim, Elnök Úr, Polgármester Úr, kedves Ágota Asszony, excellenciás Püspök Úr, tisztelettel köszöntöm Önöket, és köszönöm, hogy meghívtak ide maguk közé, és megtiszteltek azzal az elismeréssel, amelynek rangját nem valamilyen állami hatalom, hanem az Önök munkája és hűsége adja.

Vajon mit mond, miért lehet érdekes számunkra az előbb felidézett történet? Nos, ahány ember, annyi a válasz. Attól függően, ki milyen szemmel olvassa, ki milyen füllel hallgatja. A megrögzött kétkedő minden biztonnyal gondolkodás nélkül elutasítja, sőt talán még meg is mosolyogja, mondván, felvilágosult ember nem hisz a természet törvényeit fölülíró csodákban, tehát ez a történet szerinte egyszerűen dajkamese. Korunk felfedező hajlamú, kalandvágyó embere talán egy titkos kincs ígéretét hallja ki a történetből, és a kíváncsiságától, a titok megfejtésének izgalmától fűtve először is ásót és csákányt ragadna, hogy megkeresse az elsüllyedt templomot, és kézzelfogható, megcáfolhatatlan bizonyítékok hiányában kijelentené, hogy a történet minden alapot nélkülöz, tehát egyszerű tévedésről vagy félrevezetésről van szó, ha az előbbi történetet halljuk. És végül a harmadik talán úgy vélné, hogy szó

szerint kell értelmeznünk, hiszen éppen azért maradt fenn a mítosz évszázadokon keresztül, mert megtörtént eseményt rögzít, égi beavatkozást a kiválasztott magyar nép megsegítésére. Tehát függetlenül attól, hogy a régészet vagy más tudomány igazolja-e a leíratakat, el kell fogadnunk, hogy az előbbi történet egy valóban, valóságosan elsüllyedt templomról szól. De akkor tisztelt Hölgyeim és Uraim, tisztelt délvidékiek, végtere is, hol az igazság? A történet melyik megfejtése a helytálló? Nos, attól tartok, így ebben a formában egyik sem. Ugyanis kedves Barátaim, nem az a fontos, hogy megtörtént-e vagy egyáltalán megtörténhetett-e a csoda? Hogy valóban a hirtelen kettényíló föld nyelte-e el Szent István templomát, vagy éppen pogány martalócok rombolták porig. Hanem az a fontos, kedves Barátaim, hogy voltak, vannak, akik hosszú évszázadokkal azután is hallják a harangok szavát. Erről szól ez a történet. Az anyagi világon, az érzékszerveinkkel fölfogható valóságon, a dokumentálható tényeken túl létező, emberi lélekből és emberi hitből fakadó titokzatos erőről. És ez az, ami a föld alatt megszólaló harangok legendáját számtalan változatban, helytől, kortól és történelmi személyektől függetlenül életben tartotta az egész Kárpát-medencében. A harangok szavát ugyanis mindig akkor vélték hallani a legerősebben, amikor tatár- és törökidő, belső megosztottság vagy éppen idegen megszállás miatt meg-megszakadt a közös történelem fonala, hiányzott a központi akarat, a jól szervezett, erős és független, közösségeit megvédeni képes magyar állam. Hiányzott az összefogás képessége az emberekből, az erő, amely a szétfutó, egyéni akaratokat közös célá egyesítené. Ezért a legfontosabb kérdés ma itt és Kárpát-medence-szerte, halljuk-e még a harangok szavát vagy sem?

Kedves Barátaim!

Most amikor a sors szeszélye folytán a mögöttünk hagyott évszázadban a magyarság története hétfelé ágazott, nagyobb szükségünk van erre az emberi lélekből fakadó erőre és hitre, mint valaha. Ideje felismernünk, közép-európai társainkhoz hasonlóan nem-

zeti mítoszaink az összetartozásunk fontosságára figyelmeztető, érzelmeinket megindító, közös cselekvésre buzdító hagyományaink éppannyira fontosak, mint a tankönyvekből megtanulható, a pusztá tényekből bizonyított adatokkal alátámasztott történelem. Hiszen tudjuk, a nemzet hosszú távú fennmaradásában nem az egyéni, hanem a közösségi érzelem a legfontosabb. Mert hosszú távon fennmaradhatnak, és időnként fönn is maradtak népek politikai autonómia, saját ország, sőt arra is van példa, hogy közös nyelv nélkül, ám közös emlékek, közös értékek, közös jelképek, közös mítoszok és közös hagyományok nélkül aligha. Példát keresendő nem kell messzire mennünk, gondoljunk csak Lengyelország fölöstásaira vagy Bulgária ötszáz éves oszmán hódoltságára, egy közös nyelv nélküli nemzet életképességére pedig Svájc az egyik legjobb európai bizonyíték.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Bár az elsüllyedt harangok a messzi múltból, mélységesen mélyről üzennek, ha akarjuk, meghallhatjuk és megérthetjük szavukat a mai, bábeli hangzavar közepette is. Sőt, ha megértjük a harangok szavát, akkor láthatjuk azt a jövőbe vezető ösvényt is, amely a nemzetegyesítéshez, az összefogáshoz és a közös felemelkedéshez vezethet bennünket. Megérthetjük, hogy a 21. század csábító és biztató lehetőségeket kínál a 20. században meggyötört, kifosztott és szétdarabolt magyar nemzetnek. A mai európai korszellem, a lebomló államhatárok, a bürokrata államok korszakának alkonya, a szabad mozgás, a vállalkozás szabadsága megnyitja az utat a magyar nemzet újraegyesítése előtt — feltéve, ha képesek vagyunk a szétszabdalt magyarságot egyetlen, jól működő közösséggé és gazdasági övezetté szervezni. Feltéve, ha megértjük: a határon túli magyarok ügye nem ideológiai kérdés, nem pártkérdés, hanem olyan lehetőség, amely közös hasznot, gazdasági erőforrást kínál a mai határokon belül élő – hívjuk úgy – belmagyarok számára is. Ha megértjük, kedves Barátaim, hogy a magyarság jövője nem a tízmilliós Magyarországon, hanem a tizenötmilliós magyar nemzetben van. (taps)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Őszintén be kell azonban vallanunk, hogy ma még erősebb nemzeti elkötelezettséggel, erősebb összefogási ösztönökkel rendelkeznek a szomszédaink. A szlovákok, a románok, a szerbek, a horvátok. Ők meg is adták a kettős állampolgárságot a határon túlaknak. Ők nem csak tudják, de követik is azt a máig is érvényes igazságot, hogy egyetlen hely van a világon,

ahol mi vagyunk a legfontosabbak. Egyetlen hely van a világon, ahol mások érdekei nem előzhetik meg a mi érdekeinket, és ez a hely a hazánk. Márpedig az új, a 21. századi európai világban csak azok a nemzetek lesznek előnyben, azok boldogulnak majd, akik pontosan ismerik saját nemzeti érdekeiket, és tántoríthatatlanul képviselik azokat az európai együttműködés legmagasabb fórumain is. Nekünk magyaroknak ma az az érdekünk, hogy a nemzetegyesítés számára kedvező európai korszellem fennmaradjon. Ezért meggyőződésem szerint magyar nemzeti érdek, hogy az Európai Unió bizonyítani tudja életképességét és megmutassa azoknak, aki ma kételkednek benne, hogy az európai népek együtt nagyobb biztonságot, több munkahelyet és magasabb életszínvonalat tudnak teremteni, mint külön-külön a nemzetállamok.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Egy nemzet akkor erős, ha van bátorsága szembenézni a múltjával és a jelenével. Egy nemzet akkor erős, ha vannak közös céljai, és mindenki részese lehet a közös céloknak, a nemzet közös, nagyszabású vállalkozásainak. Sajnos, a mi nemzetünkben, a magyar nemzetből ma hiányzik a valóságos helyzettel való szembenézés bátorsága. És amellett, hogy a politikusoknak nincs bátorságuk a valósághoz, úgy tűnik, ma nincsenek közös céljaink sem, amelyek abröccs-ként tartanak össze a széthullásra amúgy oly hajlamos nemzetünket. Amíg nem leszünk elég bátrak, hogy szembenézzünk a valósággal, amíg nem leszünk képesek közös célokat megfogalmazni, amíg nem találjuk meg a módját, hogy minden magyar részesévé váljon a közös céloknak, addig a magyar nemzet nem lesz erős, addig nem lesz közös felemelkedés, addig nem leszünk urai az életünknek, addig csak túléljük és nem megéljük a saját életünket.

Kedves Barátaim, ha figyelünk a harangok szavára, ha hallgatjuk 1956 bátor napjainak üzenetét, ha nem felejtjük el az összefogás erejét, amely 15 évvel ezelőtt visszazerezte a nemzet függetlenségét és megnyitotta az utat a szabadság előtt, ha nem felejtjük el az előbb megidézett millennium fölemelő pillanatait, akkor megérthetjük, hogy vagy együtt fogunk fölemelkedni, vagy sehogy sem. Ahogy az Önök jelmondata idézi Szabó Dezsőt: „Minden magyar felelős minden magyarért”. Ki kell mondanunk, hogy ez itt ma azt jelenti, hogy az itteni magyarság vezetőit, a meghurcolt magyar vezetőket, a vádak alá vont magyar vezetőket, mindegyiküket kivétel nélkül, nekünk határon túli és határon belüli magyaroknak, a magyar állam segítségével

meg kell védenünk. A VMSZ nélkül nem teljes a Kárpát-medencei magyarság. Nem engedhetjük meg (mi, anyaországbeli magyarok sem engedhetjük meg), hogy a délvidéki magyarok félelemben éljenek. Az Önök ügye ugyanis nem a délvidéki magyarok ügye, hanem közös magyar ügy. A magyar ügy, pedig európai ügy.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, végezetül engedjék meg, hogy hálás szívvel megköszönjem a kedves fogadtatást, a díjat odaitélőknek pedig megköszönjem a rangos kitüntetését. Azt szokták mondani, jó okkal, hogy a kitüntetés tulajdonképpen nem is annak szól, aki átvette, hanem mindig egy nagyobb közösségnek, és a

kitüntetett csupán az ő nevükben veszi át az elismerést. Valóban, magam is úgy gondolom, hogy a kitüntetés tulajdonképpen most sem annak szól, aki átvette. Úgy érzem, ez a díj igazából a világmagyarság közös ügyét előmozdító minden magyar polgárnak szól, az ő erőfeszítéseiket ismeri el. Ezért, ha megengedik, a kétségkívül hízelgő laudációra egy rövid idézettel szeretnék válaszolni, mely így hangzik: „Ha néha nagynak látszunk, az nem azért van, mert nagyok vagyunk, hanem mert óriások vállán állunk.”

Hálás szívvel köszönöm, hogy meghallgattak.

Orbán Viktor beszédet mond...

... és az Aracs-Főnix-díjjal